

Homilie Hemelvaart 2010: Dit is een nieuw begin - C. Desoete

Het is zoals bij de meeste verhalen in het evangelie: je moet je niet afvragen : is dat echt waar zo gebeurd? Lucas is trouwens geen journalist die minuut per minuut een relaas geeft van de feiten. Lucas heeft iets anders te vertellen.

De juiste vraag is dus: wat wil Lucas met dat verhaal duidelijk maken aan zijn gemeenschap die 40 jaar na de feiten verstrooid is en vervolgd wordt? En ook: wat heeft hij vandaag aan ons te zeggen, wij die 2000 jaar later leven en een kerk in volle crisis zijn?

Zijn verhaal zegt iets over Jezus en zegt iets over de kerk, dus over ons.

Drie zinnen zijn daarin belangrijk., zinnen om vast te houden:

Hij zegende hen.

Hij ging van hen heen.

Hij werd ten hemel opgenomen.

Ten hemel opgenomen, dat betekent: Hij is van een andere orde. Hij behoort tot de wereld van God, die wereld waar God de kern is, en waar alles spreekt van: Ik ben er voor u.

Dat betekent dat je Jezus Christus niet kan verstaan als je louter de wetmatigheden die deze wereld hanteert (mooi zijn, sterk zijn, perfect zijn, succesvol zijn...) toepast. Je moet anders naar Hem kijken.

Je kan Hem maar verstaan als je je laat aanspreken door Hem, als je je aan Hem toevertrouwt, als je je met Hem verbindt, als je van Hem houdt. Bij mensen is dat ook zo: alleen als je van elkaar houdt, kan je elkaar echt kennen.

Dat gaat ook over de kerk.

Wij zijn van een andere orde. Van die orde van 'Ik ben er voor u'. Maar wat betekent dat?

Het betekent niet dat wij perfect zijn. De gebeurtenissen van de voorbije weken maken dat pijnlijk duidelijk.

Maar is dat niet het beeld dat wij van kerk (willen) hebben? Een perfecte kerk, een kerk die beter is, een kerk om naar op te kijken, om te bewonderen. Doorheen de jaren hebben wij zo'n beeld van de kerk gecreëerd. Zo'n kerk dromen wij, een kerk die drager is van die blijde boodschap, een heilige kerk, en hoe hoger je in de structuur zit, hoe heiliger je was...

Een kerk om naar op te kijken. Met een groot moreel gezag en met aanzien.

Van aanzien komt macht, en van macht kwam rijkdom, en kerk werd iets van de orde van de wereld. Een groep zoals de andere. Er kwam een structuur waarbij de een boven de ander stond, met titels... en zelfs met een eigen rechtssysteem... een maatschappij in de maatschappij.

Vandaag is het duidelijk: die tijd is voorbij. Wij zijn een illusie armer. Of liever: we zijn van een illusie verlost.

Dit is het einde van een machtskerk.

Wij staan weer aan het begin: bij de vissers.

Ken je ze nog: die twaalf vissers? Kleine bange mensen, met zoveel zwakheden, wonden, gebreken.

Die twaalf die niets meer te verdedigen hadden.

Zo zijn wij dus ook vandaag. We zijn niet beter dan anderen. Dus zijn we vrij om er te zijn voor anderen. Vrij om echt kerk van Christus te worden. Want kerk ben je niet. Je moet dat elke dag opnieuw worden.

We staan aan het begin. Dat betekent ook: aan de bron

Daarmee begint kerk worden: dat we ons spiegelen aan Jezus Christus.

Dat wij elke dag zo proberen te leven dat 'Ik ben er voor u' in ons gebeurt. Dat die andere orde in ons leven zichtbaar wordt. En dat wij in deze gemeenschap mekaar steunen en dragen, om recht te doen, om God te doen.

Dat wij mensen worden die zich laten zegenen. Die zich Gods naam laten gezeggen: Dat Hij er is. Dat Hij ons niet verlaat.

En dat wij elke dag mensen worden die zich laten zenden om die Naam ook aan mekaar toe te spreken.

Hij ging van hen heen. Daarmee wil Lucas zeggen: 't is nu aan ons om te doen wat Hij gedaan heeft. Om zijn leven verder te leven.

't Is nu aan ons om Jezus tot klokhuis, kern van ons leven te laten zijn, om ons met Hem te verbinden, zodat Hij kan leven in ons. En we moeten dat niet laten afhangen van paus of bisschoppen of andere verantwoordelijken. Kerk, dat zijn wij ook. Kerk begint hier.

't Is nu aan ons: om te werken aan nieuwe verhoudingen van broederlijkheid. Ik denk hierbij aan die zin uit de bergrede: Je moet je geen meester laten noemen, geen rabbi, geen vader. Want je hebt maar één meester, of rabbi of vader. En jullie zijn allen broers en zussen. Geen meesters, geen titels, geen eerwaarde, noch monseigneur. Alleen broers en zussen.

't Is nu aan ons om discriminatie tegen te gaan. In en buiten onze kerk. Om werk te maken van evenwaardigheid van mannen en vrouwen, van rijk en arm, van geleerd en ongeletterd.

't Is nu aan ons om hoop te brengen – samen met zoveel andere mensen - aan de slachtoffers, de uitgeslotenen, de gekwetsten, om rechtvaardigheid te brengen, om te bouwen aan solidariteit en tegen racisme, en om zorg te dragen voor de schepping.

Dit is een nieuw begin. Een moment van uitzuivering van wat scheef gegroeid is, moment van bewustwording van waar het eigenlijk om gaat. en te weten: het is ons werk niet. Het gaat niet om onze prestaties. Het gaat erom dat God kan gebeuren. In ons en door ons en met ons.

Hij zegende hen.

Laat ons die zegen zijn voor elkaar.

Dan zullen hemel en aarde er wel bij varen.